

6. 2. 2011

MILOVAŤ A NENÁVIDIEŤ meditácia nad Jánovou epištolou

Text: 1. list Jánov 2: 7 – 11, Gen 2: 23 – 25, Ef 2: 14 - 18

Bytosti, jež miluji, jsou stvořené. Zrodili se z náhody. Mé setkání s nimi je taktéž náhodou. Zemřou. To co si myslí, co cítí a co dělají, je omezené a smíšené z dobra a zla.

Vědět to z celé duše a nemilovat je méně.

Napodobovat Boha, jenž nekonečně miluje konečné věci jakožto konečné věci.

Zlý čin je přenesení našeho vnitřního úpadku na druhého. Proto k němu tíhneme jako k vysvobození.

Hřích, který v sobě nosíme, z nás vychází a šíří se kolem, kde působí jako nákaza.

Proto když jsme nazlobení, zlobí se i naše okolí. Nebo od vyššího k nižšímu: zlost vyvolává strach. V kontaktu s naprosto čistou bytostí však dochází k přeměně a hřích se stává utrpením.

Odčíňující utrpení je zpětný náraz zla, jež konáme. A vykupující utrpení je stín čistého dobra, po němž toužíme.

Simone WEILOVÁ

K meditácii

Kde do tvojich vzťahov vstupuje tma?

Kde sa cítiš ohrozený, zranený, kde hrozí, že zlo do seba prijmeš a odovzdáš ho ďalej v hneve, závidi, nenávisti, zlobe či pohrdaní?

Ako môžeš v čistote srdca premeniť zlo na utrpenie, nepriateľstvo na lásku, Kainov oltár na Kristov kríž?